

Трагом историје

Иако је ово требало да буде наставак традиције некако се овај излет наметнуо као замена за неостварени боравак у Херцег Новом. Много тога нисам видео у Србији. Један од крајева је и простор између Ваљева, Лознице и Дрине. То је предео који припада деловима Србије који се називају Подриње, Јадар и Рађевина. Планови су били већи, али и оно што смо на крају одабрали као марируту нашег излета подразумевало је прелазак око 400 километара. Наравно увек се тура могла скратити. Ипак кренули смо са надом да ћемо видети све оно што смо предвидели. А ја сам се надао да ћемо видети и мало више од тога.

Петак, 13. септембар 2019. године

Излет започињемо кафом код Маричића. Пут до првог одредишта Кадињаче је углавном познат. Пошто возим наравно да не могу да уживам у чарима предела кроз које пролазимо. Поготову Овачарско – кабларске клисуре.

Панорама Овачарско – кабларске клисуре

Овчарско – кабларска клисура представља јединствену морфолошку целину. Удаљена је од Чачка 18 километара, а усечена је између планинских масива Овчара и Каблара. Дугачка је око 20 километара и одликује се стрмим странама и меандрима Западне Мораве. У њој је Морава преграђена два бранама па су формирана вештачка језера са хидроцентралама Овчар бања и Међувршје. Највећа дубина клисуре је 710 метара. Позната је по манастирима, који су смештени на обе обале реке. Ових десет манастира представљају изузетно атрактиван и значајан споменички комплекс. јединствен по месту на коме се налази, али и времену у коме је настао. Уз реку се налази и Овчар бања, позната по својим лековитим термалним изворима и прелепим бигреним слаповима.

Изградњом тунела „Мечково брдо“ магистрални пут према Црној Гори и јужном Јадрану више не пролази кроз саму Бању. Обале реке унутар Бање су последњих година уређене и ако се нађе добар инвеститор Овчар бања би могла да постане значајан туристички потенцијал Србије.

Панорама Овчар бање

Према туристичкој табли непосредно иза тунела почиње регија „Западне Србије“. Међутим, ова регија је прошле године проширена и на подручје Чачка и Драгачева. Иза скретања за врх Каблара налази се и тромеђа општина Чачак, Пожега и Лучани. Насеља кроз која даље пролазимо су Тучково, Јелен До и Кратовска стена, где се лево скреће према Лучанима, после изласка из тунела стиже до насеља Гугаљ.

Овуда је некада пролазила и пруга уског колесека, којом је на релацији Београд – Чачак – Ужице – Вишеград – Сарајево и даље према Јадрану саобраћао чувени „Ѡира“. Половином седамдесетих година прошлог века изграђена је пруга нормалног колесека, која је Чачак у Пожези спојила на пругу Београд – Бар. Подручје Пожеге познато је по магловитим јутрима па није чудо што овдашње житеље називају Маглашима.

Иза Гугља улази се у Пожешку котлину. Кроз село Пријановиће пут је прав, након чега се наставља обилазницом око Пожеге. Од Овчар бање на три места се поправља пут тако да је саобраћај регулисан семафорима. Срећом ми пролазимо без застоја, јер је увек било зелено.

Према Ужицу пролазимо кроз Расну, Узиће, Горјане, Севојно и предграђе Ужица, Крчагово. Иза Узића лево се скреће за Злакусу, село познато по грнчарству. Специфичност злакушке грнчарије се огледа у томе што се земљано посуђе израђује од два природна материјала – земље (глине, тзв „гњиле“) и камена (минерала калцита, тзв. „врсте“), који се мешају у односу 1:1, оригиналном технологијом израде зидањем на ручном колу, а производи су се до скоро пекли на отвореној ватри. Сам калцит даје чврстину посуђу, отпорност на високе температуре, посебну арому јелима која се спремају у овом посуђу а како су сами материјали потпуно природни каже се да је храна спремана у оваквом посуђу најукуснија и најздравија па је устаљен други назив за злакушку грнчарију – **СРПСКИ ЦЕПТЕР**. Посебна занимљивост за злакушку грнчарију је да ни једне од две поменуте сировине нема у Злакуси – „врста“ се вади и допрема из суседног села Рупељева, а глина из села Врањани (код Пожеге) које је удаљено скоро 30км од Злакусе, док ни у једном од ова два села где има сировина никад се нико није бавио грнчарским занатом.

Потпећка пећина

У оближњем селу Потпећ налази се споменик природе, Потпећка пећина. Пећину су истраживали Јован Жујовић, Јован Цвијић и Раденко Лазаревић. За јавност је отворена 1984. године и њен уређени део обухвата

дужину од 555 метара и површину од 3562 квадратна метра. Укупна дужина пећине се процењује на 8 до 10 километара.

Ужице кроз које само пролазимо је град на обалама реке Ђетиње. Изнад града се налазе очуване средњовековне рушевине, које сведоче да је Ужице још тада било важан град. У састав Рашке државе ушло је 1180. године. После абдикације краља Драгутина, припало је тзв. Сремској краљевини. После његове смрти поново је ушло у састав српске државе. Први запис назива Ужице потиче из 1329. године. У то време Ужице је мали град, али стратешки важан, јер се налазио на путевима ка приморју. После смрти цара Душана Ужице улази у посед Војислава Војиновића, а након његове смрти градом влада његов синовац Никола Алтомановић, чији је грб и данас симбол града. Кнез Лазар и Твртко I сматрали су Николу Алтомановића за противника па су га 1373. године ослепели и његове поседе поделили међусобно. Тада је Ужице припало кнезу Лазару.

Панорама Ужица

Ужичка тврђава, која надгледа скоро цео град са оближњег брда, највероватније је настала у периоду владавине Војислава Војиновића или Николе Алтомановића. Мада се први писани трагови који потврђују њено постојање јављају тек после турског освајања.

Турци су Ужице освојили 1463. године и остали у њему наредна четири века. Ужичка нахија је била једна од нахија Београдског пашалука, и то је остала све до 1807. године када су је ослободили српски устаници. У ослобођеној Србији Ужице је било средиште округа и среза са много трговаца и занатлија. Тек пред крај XIX века Ужице је почело да се развија као индустријски град. Ужице је било први град у Србији са електраном саграђеном на Теслиним принципима, која је на Ђетињи саграђена 1900. године.

Ужице је у Првом светском рату ослобођено 31. октобра 1918. године. На тај дан 100 година касније откривен је „Споменик великој победи”. Током немачке окупације у Другом светском рату 1941. године, Ужице је било привремено ослобођено од стране партизана. Током 67 дана постојања Ужичке Републике (од 24. септембра до 29. новембра 1941. године), индустрија и фабрике су углавном производеле производе за војну употребу, пруга и путеви су функционисали и новине и књиге су биле штампане. Оквирне границе републике су биле подручје од реке Дрине на западу до Западне Мораве на истоку и од реке Скрапежа на северу до реке Увца на југу. Музеј устанка налази се у згради која је служила као главни штаб партизана.

Споменик Јосипу Броз Титу рад вајара Франа Кришњића, који је од 1961. до 1991. године стајао на Тргу партизана, а затим премештен у двориште Народног музеја

На пола пута до Кадињаче налази се раскрсница на којој се лево одваја стари пут према Тари и даље Вишеграду. Тај пут пролази кроз место Биоска, кроз које је пролазила и ускотрачна пруга, пре него настави ка Кремни и даље успону уз Шарган.

Коначно после четрнаест километара стиже се до превоја Кадињача на коме се одиграла чувена битка између бораца Радничког батаљона и других

партизанских јединица. Већина партизанских бораца изгинула је у овом окршају против десетоструко јачег противника.

Пре него што смо кренули у обилазак споменичког комплекса доручкујемо. Наравно бурек и јогурт. Поред понеког аутомобила који прође путем Ужице – Бајина Башта комплексом одзвања звук моторног тримера. То запослени у Спомен центру одржавају травнате површине.

Спомен комплекс Кадињача

Са превоја, на надморској висини од непуних 800 метара, пуца поглед на Србију. Поглед некако најдаље допире тамо према Дрини. Спомен компленкс је изграђен и свечано отворен у јесен 1979. године. Пре тога је овде постојао само споменик у облику прирамиде изграђен педесетих година прошлог века. На њему су исписани завршни стихови из поеме „Кадињача“, Славка Вукосављевића.

*„Рођена земљо, јеси ли знала?
Ту је погинуо батаљон цео...
Црвена крв је процветала
кроз снежни покров, хладан и бео.*

*Ноћу је и то завејао ветар.
Ипак на југу војска корача...
Пао је четрнести километар
ал никад неће Кадињача.“*

Настављамо путовање. Већ на првој кривини наилази се на одвајање пута ка аеродрому „Поникве“. Аеродром је данас војно – цивилни и налази се на 914 метара надморске висине. То је аеродром са најдужом полетно – слетном стазом (3100 метара) на Балкану и навећим бројем сунчаних дана. Иако је изграђен још 1983. године, Поникве нису биле коришћене све до 1992. године. Чак је у периоду 1996 – 97. година коришћен за цивилне летове,

јер је ЈАТ био успоставио линију Београд – Поникве – Тиват. Али је она због нерентабилности укинута.

Испод самог превоја према селу Заглавак следе серпентине, због чега је овај пут проблематичан. Да би се избегли проблеми, поготву у току зимског периода предвиђено је пробијање тунела испод Кадињаче. Тунел би требало да буде дужине 1260 метара и његовим пробијањем ће се пут Ужице – Бајина Башта скратити за 6 километара. Код села Дуб пут се рачва према Бајиној Башти и Костојевићима, односно Рогачици. Ми настављамо према Бајиној Башти, јер желимо да обиђемо Перућац и брану Хидроелектране „Бајина Башта“.

Бајина Башта је градско насеље смештено испод обронака планине Таре, на обали Дрине. Градић има непуних десет хиљада становника и има путне везе са Ваљевом, преко Дебелог Брда, долином Дрине са Љубовијом и даље Лозницом и Шапцом. Као и преко Кадињаче са Ужицем. Мостом преко Дрине повезан је са насељем Склани у Републици Српској (БиХ).

Историја Бајине Баште не сеже далеко у прошлост. Одлуком Државног савета из 1858. године Бајина Башта је проглашена варошицом и седиштем тзв. рачанског среза. Међутим, већ 1866. године указом кнеза Михајла Овреновића Бајиној Башти је одузет статус варошице. Кнез Милан је 1872. године поново уврстио Бајину Башту у ред варошица кнежевине Србије. Врло брзо се овде отварају пошта и телеграф, а почиње са радом и царинарница. Окосницу привреде Бајине Баште чини хидроелектрана „Бајина Башта“ и Национални парк „Тара“, захваљујући коме као сировинској бази делује десетак мањих погона дрвне индустрије. Приметна је оријентација и на развој туризма на Тари и долини Дрине. Највећи туристички објекти су Војна установа Тара са хотелима „Оморика“ и „Бели бор“, децје одмаралиште Митровац на Тари, хотел „Језеро“ у Перућцу и „Инекс хотели“ у Бајиној Башти. Од приватних колектива најдинамичнији су предузеће „Роломатик“ са програмом грађевинских и металних конструкција, млекара „Спасојевић“ са палетом млечних производа под брендом „Запис Таре“, али и произвођачи „Соколове ракије“, ракијског програма „Стара песма“, „ББ Клека“ и подрум „Симић“.

Не задржавамо се у самој Бајиној Башти, већ настављамо ка Перућцу који се налази на обали Дрине, неких 13 километара узводно. Перућац је туристичко насеље на десној обали Дрине. Најпознатије је по језеру које је формирано изградњом хидроелектране „Бајина Башта“. У самом насељу постоји неколико кафића, ресторана, вила „Пеућац“ и ресторан „Врело“. Ту је и лепо уређена плажа са базенима за децу, тушевима, кабинама за пресвлачење и прелепим рестораном. Изузев купања, гости могу да пецају, возе се бродом, изнајме кану или педалину, спуштају се чамцима низ Дрину.

У насељу Перућац, тече вероватно најкраћа река у свету. Дуга је равно 365 метара, па многи кажу да је река Врело, бистра као око, дуга – годину дана. Ова река која се после краћег тока и предивног водопада улива у Дрину, има све што имају и оне много веће светске реке – велики, моћни извор из

кога куља беличаста вода, један рибњак на десној обали, воденицу на левој, једну леву притоку у виду бистрог поточића, насеље на левој обали, два моста. Дрина са реком Врело је у акцији избора седам српских чуда природе у организацији Туристичке организације Србије проглашена за прву природну лепоту Србије.

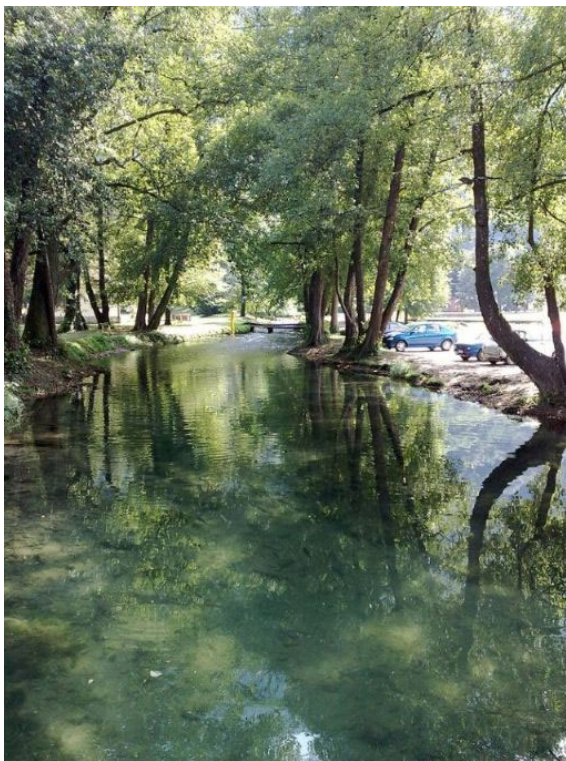
Језеро Перућац

Пошто смо се паркирали шетамо се уз речицу на чијем извору се налази рибњак. Срећемо и друге путнике намернике који су пристигли на обале Дрине да би се уверили у њене лепоте лепоте краја кроз који протиче.

Пијемо кафу на тераси ресторана „Врело“ испод које протиче истоимена речица и ту пред нашим очима се претвара у водопад којим се улива у Дрину. Уживамо у модрозеленој води Дрине.

Река Година не мења дужину ни милиметар, због чега се верује да млади, пре него што ступе у брак, треба да дођу на њену обалу како би њихова љубав остала заувек непромењена. Кажу да је ова речица мистична и да је многим помогла да добију потомке и отклоне разне психофизичке тегобе. Како се верује, срећа чека сваког ко препешачи цео њен ток и притом јој дарује новчић који је преноћио под јастуком. Многи тврде да су им се жеље испуниле у року од 365 дана након што су се први пут над „Годином“ помолили.

После кафе возимо се ка брани хидроелектране „Бајина Башта“, а затим кратко и путем који води према Тари. Надамо се да ћемо избити на неки видиковац са кога се пружа поглед на брану, језеро и Дрину испод хидроелектране. Нажалост не налазимо такво место па се враћамо према Бајиној Башти и настављамо путовање низ Дрину.

Река Врело

На два километра од Бајине Баште налази се Кућица на стени (Кућица на Дрини) један од симбола града. Настанак кућице везује се за лето далеке 1968. године. Група бајинобаштанских дечака направили су место за одмор на стени од дасака од оближње срушене шупе и како би се заштитили од сунца, и тада је идеја рођена. Набујала Дрина исте јесени однела је даске са стене, али је идеја остала. Следеће године, у лето 1969. године изграђена је прва кућица на стени. Материјал је до стене превожен чамцима и кајацима, већи комади су спуштани у воду неколико километара узводно, а затим су хватани, извлачени из воде и доношени на стену. Тако је почела прича о кућици на стени која траје дуги низ година.

Својим водостајима Дрина је плавила, рушила и односила кућицу више пута. Међутим, она је увек поправљана или је подизана нова. У децембру 1999. године Дрина је по пети пут однела кућицу.

На обнову кућице се чекало све до 2005. године. По шести пут је обновљена када су на стенчици изливене две стабилне бетонске греде као чврста основа за постављање дрвеног објекта. Након велике поплаве у децембру 2010. године моћна Дрина је поново скинула кућицу са стене. Од 2011. године кућица поново краси реку Дрину и стоји као препознатљив симбол Бајине Баште.

Кућица на Дрини

До Љубовије пут вијуга поред Дрине. Асфалт је углавном у добром стању тако да је возња угодна. Да су Дрина и њена долина све више интересантни као туристичко одредиште сведоче бројне викендице, али и етно села направљане на њеним обалама. Десетак километара од Бајине Баште налази се место Рогачица од кога се алтернативним путем, преко Костојевића може попети до превоја Кадињача. Такође, одавде, преко Дебелог брда пут води према Ваљеву. Коначно стижемо до Љубовије која се налази у подручју западне Србије познатом као Азбуковица. До Љубовије поред пута којим смо ми дошли може се стићи и путем који води према Малом Зворнику, Шапцу и Лозници. Такође, постоји пут који преко Пецке, Осечине и превоја Прослоп води према Ваљеву.

Љубовија, као градско насеље има око четири хиљаде становника, док цела општина броји око 17 хиљада. О пореклу имена града постоје две приче. Према једној је добила име по извесном бегу Љубовићу, а по другој име је добила по реци Љубовићи која протиче кроз ово насеље. Љубовија је 1860. године постала среско место, а указом кнеза Милана из 1871. године постала је варошица. Године 1860. Љубовију је задесила незапамћена поплава, када ју је хировита Дрина малтене сравнила са земљом. Вредни Азбуковчани обновили су своју варошицу подижући је на новом месту, око три километра узводно на узвишењу званом Јабучје, нешто даље од Дрине. У овом подручју налазе се тзв. Подринске планине: Гучево (779м), Борања (881м), Јагодња (939м), Соколска планина (973м), Бобија (1272м).

Преко Дрине, са западне стране су места Братунац и Сребреница, на северу је Мали Зворник и Крупањ, на истоку Осечина, а на југу Бајина Башта. У месту Лоњин одваја се пут који преко Мачковог камена води према Крупњу. Од овог пута после пар километара одваја се узак асфалтни пут који води нашем следећем одредишту манастиру Соко.

Панорама Љубовије и Братунца

Манастир Соко се налази подно Соко Града на обронцима Соколских планина. Манастир је посвећен светом Николају Мирликијском, као и светом владици Николају Велимировићу. Сваког лета је средиште међународне манифестације „Моба“ која окупља младе људе из света, а који потичу са ових простора. Манастир је подигао епископ шабачки Лаврентије.

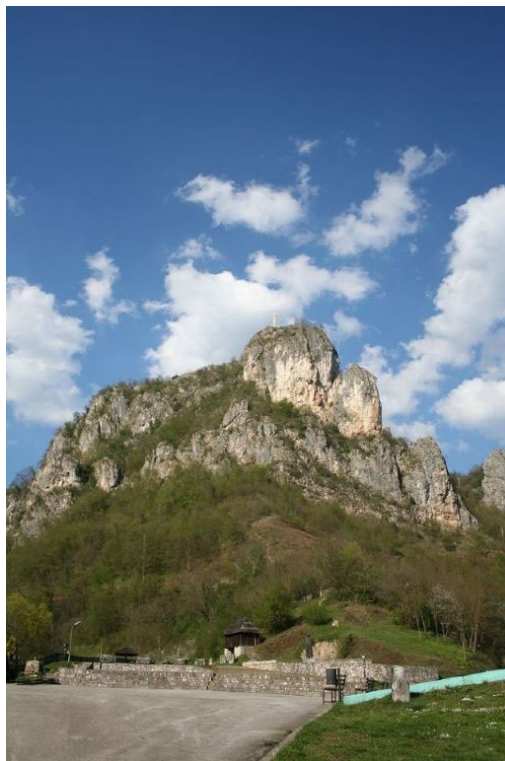
Манастир Соко

Манастирска црква у чијем олтару се чува део моштију Св. владике Николаја, је саграђена 1994. године и припада позном моравском стилу.

Дрворезбарени иконостас је рађен у барокном стилу и позлаћен 24-картним златом, док је иконе у византијском стилу живописала и манастиру поклонила сестра Крстана Тасић, познати иконописац. Сам манастир располаже конаком са пространом трепезаријом, музејом и радионицом за монаштво. „Дом епископа Николаја” се налази уз сам манастир. Располаже са библиотеком, трепезаријом, 32 спаваће собе и другим корисним просторијама.

Споменик епископу Николају, висок 3 метра рад је Даринке Радовановић, вајара из Београда, а поклон Бранка Тупањца, Србина из Чикага. У манастиру је монахиња Јована, рођена као Сибила Лер, унука Александра фон Лера.

У оквиру манастирског комплекса Шапчани Радослав Веселиновић и Милош Ранковић саградили су црквицу која је копија храма св. Јована Богослова (св. Јован Канео) на Охридском језеру. Поменута црква је веома била мила владики Николају Велимировићу док је био охридски епископ. После обиласка црквице спуштамо се до главне манастирске цркве.

Стена на којој се налазио Соко Град

Прошли пут када сам био у овом манастиру, била је нека прослава, па је манастирска порта била препуна народа. А и све ми је деловало некако уређеније. Док се одмарамо на клупи испод духовног центра посвећеног Николају Велимировићу прилази нам познато лице – председник покрета

„Двери“ Бошко Обрадовић. Ту је због спортских активности омладине покрета.

У близини манастира налазе се остаци Соко Града, средњовековног тврђаве, која никада није освојана борбом већ је увек мењала господаре мировним уговорима. Она је једна од тврђава у Србији у којој су се Турци најдуже задржали до 1862. године, када су га под притиском светских сила предали Србима, који су га минирали и доброим делом уништили.

Данас је остало врло мало остатака бедема и кула, а у самој утврди је на темељима једне од кула подигнут бетонски плато на коме је изгигнут велики крст. Војска Србије је 2001. године урадила пут до манастира тако да сада могу и аутобуси да дођу у ово подручје. Уз колски пут од манастира до утврде (тј. до платформе са крстом) подигнуто је 10 капела од камена које су пригодно осликане у којима је исписана по једна Божија заповест.

Напуштамо манастир Соко и враћамо се на пут Љубовија – Крупањ. Следеће одредиште нам је био Мачков камен. Локалитет Мачков камен на планини Јагодњи поприште је најкрвавије и најтрагичније битке Великог рата.

Костурница на Мачковом камену

На платоу Мачков камен у септембру 1914. године у двомесечној бици на Дрини сломила се друга аустроугарска офанзива. У борбама на Мачковом камену од 16. до 21. септембра око 1.150 српских војника дневно је избацивано из строја. Аустроугари су трпели двоструко веће губитке у безуспешним покушајима да слома одбрану. Никада ни пре ни касније у Великом рату није погинуло толико људи за тако кратко време. У борбама од 16. до 22. септембра српска војска је имала 11.490 војника и официра избачених из строја – мртвих, рањених и несталих. Погинуло је више од 118

официра, од тога 17 команданата батаљона и пет команданата пукова. Аустроугарски губици били су још страшнији. Процењују се на више од 30.000 избачених из строја.

Спомен-костурница на Мачковом камену завршена је 1931. године, а Спомен-црква Вазнесења Господњег у Крупњу подигнута 1932. године. На оба локалитета налазе се мошти бораца, а у крипти цркве изложене су фотографије са бојног поља и венци. У крипти је и споменик мајору Светиславу Марковићу који је повео војнике у самоубилачки јуриш на аустријску војску.

Док корачамо ка костурници окружује нас мир, који као да одаје вечиту почаст онима који овде изгинуше. Топао септембарски дан и поглед на долину Дрине и босанске планине преко реке просто нас маме да се што дуже овде задржимо. Као да ћемо ми испунити завет оних који су овде бранили отаџбину. Од Мачковог камена пут се спушта према Крупњу. Поред пута наслагана и уметрена дрва. Има их чак и од прошле године. У Крупњу тражимо пут ка Завлаци, јер желимо да свратимо у Ђукино село Цикоте. Пролазимо кроз село Равнаја, где је рођен професор Тихомир Алексић, један од пионира рачунарства на овим просторима.

Споменик стрељанима у селу Кривајце

У заселак села Цикоте, Кривајце се са пута Ваљево – Лозница скреће одмах пошто се уђе на територију општине Лозница. До Ђукине куће има пар стотина метара и стиже се уским асфалтним путем. Продужисмо до заравни на врху села где се налази споменик стрељаним становницима Кривајце у крвавом октобру 1941. године. Кратко се задржавамо уживајући у погледу на долину реке Јадар по којој је цео овај крај и познат.

Центар овог краја, коме припада цело Цикоте је варошица Драгинац. Варошица је настала тако што је у част краљице Драге Обреновић делу села Јаребице дато њено име. За ову варошицу сам чуо још као студент, јер је одавде, тачније из села Јаребице мој школски друг Зоран Аврамовић. Пожелех да скокнемо до Драгинца, јер од Кривајца до Драгинца има само четири километра. Али се не усагласисмо. Па када се поново нађосмо на главном путу окренусмо десно пут Завлаке, Осечине и Ваљева. Дакле кренусмо кући.

Пошто је било време ручка почесмо да тражимо кафану са јагњетином. По Ђукином казивању у овом крају индикатор да у кафани има јагњећег печења је окачена јагњећа кожа испред кафане. Прва кафана са окаченом кожом би ресторан „Мост“ на излазу из Осечине ка Ваљеву, код тзв. „плавог моста“ на Јадру. Показаће се да ће до Ваљева то бити и једина кафана на којој ће висити јагњећа кожа. А Ђука је очекивао да их буде више у селима кроз која смо пролазили Драгијевица и Причевић.

Без размишљања заустависмо се испред кафане. Печење које ћемо који минут касније наручити показаше се као прави избор. Коначно смо могли да завршимо наше једнодневни путешествије по Западној Србији.

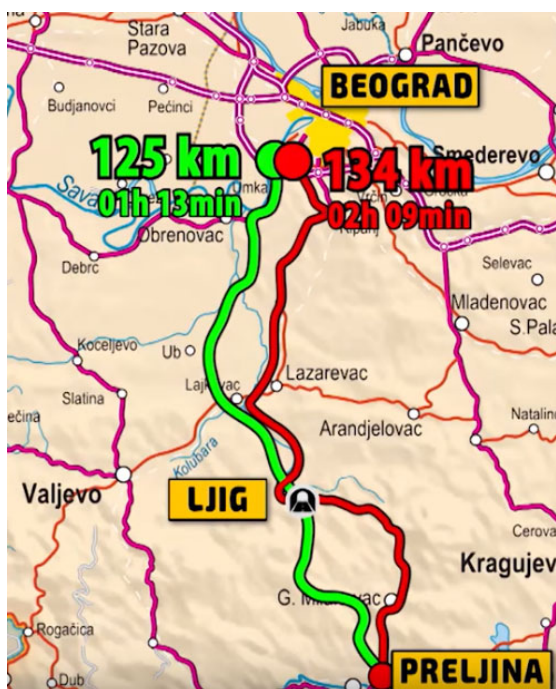
Пут Лозница – Ваљево је у савршеном стању и право је задовољство возити се њиме. До Ваљева пролазимо кроз нека позната села, као што су Осладић, Драгијевица, Ваљевска Каменица, Причевић. После долине Јадра, према Ваљеву пут прати реку Обницу чије се обале уређују на прилазима граду, тамо где налази Казнено – поправни завод за малолетнике. Пролазимо испод градског парка испод кога реке Обница и Јабланица праве Колубару.

Ваљево је град у коме сам боравио више пута, а и често пролазио. Углавном је то било везано за моје наставничке активности. Међутим, не би могло рећи да познајем град и да сам обишао онако како то „туристички узуси“ налажу. И овога пута смо морали да се задовољимо да кроз Ваљево прођемо широким булеваром који иде са запада према истоку. Поред тога што је главна градска артерија он представља и саобраћајницу којом путници који долазе од Лајковца и Љига могу да продуже према Шапцу, Лозници или да се преко Дебелог брда спусте у долину Дрине код Бајине Баште.

До села Попучке пут има два одвојена дела са по две коловозне траке у сваком смеру. Онда следе Дивци, где се одваја пут за Мионицу и даље према бањи Врујци и Љигу. Ми настављамо ка Непричави где се налази петља

Лајковац преко које се у Ћелијама може изаћи на стару добру Ибарску магистралу.

Траса ауто пута (зелено) и Ибарске магистрале (црвено)

Пошто смо већ прешли преко 300 километара одлучујемо се да се у Чачак вратимо ауто – путем. Зато из Ваљева возим до Непричаве где је Лајковачка петља за укључење на ауто – пут „Милош Велики“. И за неких четрдесетак минута били смо кући. За обилазак Западне Србије и Подриња прешли смо нешто преко 400 километара. Дан је био сунчан и прилично топао тако да је путовањ било угодно.